

MINDEN EGYBETARTOZIK

Manapság sokat szoktak beszélni arról, hogy elvesztettük Karácsony ünnepének üzenetét, vagy olyan mottókkal állnak elő, hogy „tisztítsuk meg a Karácsonyt!”. Érvelésük középpontjába azokat a kellékeket és szimbólumokat állítják, melyek lényege már talán

nem az, ami mögötte van, amit jelölniük kellene, hanem maga a tárgy, a maga földi halandóságában. Gondolok itt a város fényei- re, a terek ünnepi

fáira, a házak ablakán függő díszekre és világítókra, a családi karácsonyfa alatt rejlő ajándékokra. És itt nyilvánvalóvá válik a kontraszt a különböző társadalmi rétegek esetében: vannak helyek, ahol nincsenek fények, díszek és ajándékok, ahol a nyomor, a szegénység az úr. Többször szokták azt is emlegetni, hogy ha Jézus *ma* jönne el, akkor ezen mélyszegénységben élő

emberek tömegét látogatná meg, lenne a vendégük.

Ebben az évben – éppen ezért – Karácsony ünnepének számomra két üzenete van: egyrészt „minden egybetartozik” (Richard Rohr), másrészt tanulnunk kell egymástól ah-

hoz, hogy a betlehemi gyermek a mi szívünkben, a mi családjunkban, a mi közösségünkben is megszülethessen.

Amikor az ünnep kellékeiről és szimbólumairól

beszélünk, akkor általában fekete – fehér osztályozásra vagyunk hajlamosak. Van a „világ”, amit a pénz, a gazdagság, az egyéni érdekek vezérelnek, és vagyunk „mi” – akiket pontosan nem is lehet behatárolni, de itt elsősorban a keresztény emberekre szoktak gondolni. Ezzel a csoportosítással több probléma is van: az egyik, és legsúlyosabb, hogy ez a tipikus farizeusi magatar-

tás (vö. Lk 18,9-14: a farizeusról és a vámosról szóló példabeszéd). Az adventi időben pontosan emiatt hallhattuk, olvashattuk többször is a Keresztelő felszólítását: „Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa” (Mt 3,2). A másik ellenvetésem az lehet, hogy a keresztény ember is a világban él, a világból való, de mennyei hivatása van, melyet a keresztség pecsétel meg. Szokták mondani: „a természetfeletti a természetesre épít”. Karácsony ünnepe arra lehetőség, hogy mindenki, a magát a mennyei hazába 'biztos befutónak', vagy önmegvalósítónak gondol (természetesen sok különbség nincs a kettő között) megálljon egy percre, bűnbánatot tartson, és befogadja az érkező gyermeket, aki „az igazi világosság” (Jn 1,9a). Éppen ezért gondolom azt, hogy mindaz a sok-sok kellék és szimbólum, aminek az eredeti tartalma mára talán elhomályosult, valami nagyon mély keresést és vágyat tartalmaz. És ezt a vágyat és keresést kell nekünk, keresztény embereknek megcéloznunk, amikor evangelizálunk, amikor tanúságot teszünk a szeretet ünnepéről. S ne gondoljuk magunkról automatikusan, hogy birtokában vagyunk a biztos tartalomnak. Érde-

mes megfontolnunk Szent Pál szavait: „Nem mintha már kezemben tartanám, vagy már tökéletes lennék, de törekszem rá, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához ragadott engem” (Fil 3,12).

A másik üzenet ezen előbbihez kapcsolódik, és egyben túl is mutat rajta. Mert valahol, amellett, hogy végső soron „minden egybetartozik”, Jézus maga mégiscsak a teljes szegénységet választotta. A kirekesztettek, a lenézettek világába született bele, ahol ugyanakkor talán éppen ezért, az ajándékozásnak egészen más dimenziói vannak, mint amit mi megszokhattunk. Egy élményemet szeretném most ezzel kapcsolatosan röviden megosztani; egy alkalommal egy Kaposvár melletti telepen jártam, ahova cigány testvéreink szorultak ki, mert a „fehér” lakosság kizavarta őket a városból, mondván, csak a gond van velük. A telep a hulladéklerakóhoz vezető összekötő út mentén volt, két oldalt romos házzal, összetákált putrikkal. Ahogy megérkeztünk, rögtön hívtak be magukhoz sorba a családok, hogy nézzük meg „otthonaikat”, kávéval kínáltak minket, összeszedve a legszébb csészéiket. Szinte semmilyük

nem volt, de abból a kevésből, ami felett rendelkeztek, megvendégeltek minket, idegenből pottyant gimnazistákat. Talán pontosan valami ilyenről beszél Pál is: „amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős” (2 Kor 12,10b). És ezen a ponton van kapcsolódás Karácsony és Húsvét ünnepei között, amit soha nem szabad elfelejtenünk, mert nem értelmezhető egyik a másik nélkül. Hiszen Jézus ugyanúgy távozott a földi életből, mint ahogyan megérkezett: a jászol és a kereszt magánya itt kapcsolódik össze. Mindkét esetben nehéz a szeretet művéről beszélnünk, de a legnagyobb szeretet erről szól: szeretni elvárások és viszont-szeretés nélkül. Erről a szegénységről kell tehát tanulnunk mindannyiunknak, hogy megérthes-

sük és befogadhassuk Krisztust-követő életünk nagy misztériumát.

„...mert nem kaptak helyet a szálláson” (Lk 2,7b) – olvashatjuk az evangéliumban. Készülve az ünnepre tegyük hát fel magunknak a kérdést: mi szállást adtunk-e a szent családnak, befogadtuk-e az Úr Jézust ebben az esztendőben? Felismertük-e mindenben és mindenki-ben az Ő valóságos jelenlétét? Ha nem elégednénk meg válaszukkal, nem késő kérni – mert kérni soha sincs késő. Forduljunk hát bizalommal a Mennyei Atyához, hogy tegye készsége-sé szívünket a betlehemi gyermek fogadására! Kívánok mindannyiunknak békés, áldott Ünnepet!

Kisnémet László

KÓRHÁZI ÉLMÉNY

Pár napig kórházban voltam kivizsgáláson. Élményekben bőven volt részem. A kórház a remény háza a gyógyítás által. Egyik éjjel egy idős nénit hoztak a mentők. Rögtön hozzáláttak az újraélesztéséhez. Úgy látszott sikerül, de csak rövid időre. Lelke hitünk szerint visszatért a Teremtőjéhez, ahol minden kis fájdalom, nehézség, kísértés megszűnik. A test itt marad fehér lepedővel letakarva. A kórházi dolgozók olyan tisztelettel tették a testét a kocsi-sira, amit alig lehet leírni. Valami különös ünnepi gesztust sugároztak, és mielőtt letakarták, még megsimogatták a lepedő alatt nyugvó embert. Szép búcsú, megható percek voltak. Az örök világosság fényeskedjen távozó embertársunknak!

S.I.

A PAPI HIVATÁSRÓL

Nehéz erről a témáról való megnyilatkozás, hiszen aki nincs benne ebbe az állapotban, neki nem könnyű elképzelni milyen is lehet egy Istentől kapott csírárt hordozni s azt folyamatosan ápolni a szívünkben. Ki lesz elhivatott, ki az, aki ráteszi az életét Jézus Krisztusra? Olyan fiatalember, aki egész bensőjében érzi és vágyakozik az ige hirdetésére, szentségek kiszolgáltatásárára, közösségek építésére, fiatalokkal való foglalkozásra, idősekkel való törődésre. Egy gyönyörű hivatás, aminek betöltésére csak olyan valaki „alkalmas”, aki valóban elhivatott. Sajnos a média folyamatosan támadja a papságot, s így az emberek már eleve azt ítélik el, amit nem ismernek. Sok beszélgetésem közepette figyelmes lettem az emberek általános gondolkodásának. Szinte 80-90%-ának vagy még többnek az a reakciója: „Akkor nem lehet felesége.” Érdekes, hogy nem a pozitívumot emelik ki, hanem a negatívumot, s ez a média tudatos manipulálásának köszönhető. Ilyenkor válaszómban kitérek rengeteg apró dologra, remélve, hogy némiképp megvilágosodik a megpiskított elme.

Még több ember van, aki kétségbe

vonja a papi cölibátus csodálatosságát. Most nem mennék bele ennek dogmatikus bizonyításába, csak egy kicsit ésszerűen gondolkozzunk. Képzeljük el, hogy van a birtokomban egy szép ajándék, ami be van csomagolva, s ez elajándékozásra vár. Majd döntésem végett odaajándékozom az Úrnak. Aztán egy olyan időszakot érek el, amikor bizonytalanságok, kételyek gyötörnek például egy szerelem miatt, és végig nem gondolván visszakerem a már odaadott ajándékot az Úrtól, megfelezem, a másik felét pedig odaadom a szeretett nőnek. Ugye milyen csúnya dolog?! Nem lehet az ember megosztó, nem tartozhat ide is, meg oda is. Mindenki számára csak egy út van, amit vagy felismer, vagy pedig az értelmére támaszkodván s szabad akaratából kifolyólag keres magának egy másikat. Nem állítom azt, hogy nem lesz boldog, de ha az Úr elsődleges akaratát szeretnénk felismerni, aztán felismerjük, és leszünk anynyira bátrak, hogy igent tudunk mondani, akkor a legeslegboldogabb emberek leszünk itt a földön. A Szentírásra hivatkozva: „Mert azt szeretném, ha mindenki olyan lenne, mint én magam, de mindenki-

nek saját ajándéka van, az egyiknek ilyen, a másikonak olyan.” 1 Kor 6,7 Ha jobban belegondolunk, minden nap döntéseket hozunk, amik befolyásolják, meghatározzák az idősíkjainkat. Egyre viszont nagyon figyelmesnek kell lenni. Soha ne hozzak döntést, ha nem vagyok kibékülve magammal, hogy másnak tetszését elnyerjem, hiszen nem az ő élete lesz, hanem az enyém. Engedhetem a körülöttem állókat beszélni, véleményüket meghallgathatom, de a döntés az

én kezembem van, s ha valódi a hivatásom, akkor ezeken könnyen átsiklom.

Számos dolgot lehetne írni, de most ezeket véltem a legfontosabbnak megosztani az olvasó közönséggel. Jómagamat is és mindenkit kérek arra, hogy az Úrhoz szívből fohászkodjon papi és szerzetesi hivatásokért, hiszen: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.” Mt 9,37

Pintér Bálint I. éves seminarista

HÁLAADÁS SZENTMISÉVEL

„Szeretettel jönnek hozzád,
Atyánk, hívő gyermekid.
Meghálálni kegyelmednek,
Nagy jótéteményeit.”

hangzott fel a szép miseének egyik szombat reggel templomunkban.

Különösen emlékezetes volt ez BERKÓ JÓZSEF és BAZSÓ MÁRIA életében, akik éppen 50 évvel ezelőtt kötöttek házasságot. Szeretettel, megértésben kitarottak egymás mellett. Hálaadásra jöttek, az 50 év minden nehézségéért, küzdelméért, öröméért és minden kegyeleméért mondtak köszönetet.

Dr. Novák István plébános atya bensőséges, szép gondolataival igazi ünneppé tette számukra ezt a szentmisét és mindazok számára, akik jelen voltak. A názáreti Szent Családot állította példaképpül számukra, Jézus, Mária, József vezetését, segítségét, óvó szeretetét kérte további életükre.

Rózsa Lajosné

A HIT KAPUJA NYITVA VAN

Talán a jelen időben való fogalmazás a címben nem is igazán szerencsés, hiszen a hit kapuja nyitva volt és nyitva is lesz. Szükségszerű mégis ez a megközelítés, hiszen XVI. Benedek pápa a HIT ÉVÉT hirdette meg, és ebben a meghirdetésben benne van hitünk megújulásának, megerősödésének, gazdagodásának reménye.

A keresztény hit Isten kinyilatkoztatásának teljességén alapul, mely Krisztusban érkezett el. A hit az emberiség létkérdése, amely a mindennapokban megélt személyes Istenkapcsolatot jelent. Aki hisz, annak gazdagabb lesz az élete. Többet lát, érzékel, tapasztal, mint akinek nincs hite. Egy gyermek is akkor tud egészségesen fejlődni, kibontakozni, ha érzi és biztos édesanyja szeretetében. A Szentháromságos Isten szeretete árad felénk, hittel és bizalommal kell fogadnunk ezt a szeretetet, hiszen csak a HIT bizonyosságában élhetünk keresztény emberhez méltó módon. Szeretettel adom át Boldog II. János Pál gondolatait, próbáljuk magunkévá tenni:

„Uram! Tudom, hogy a hit csak a kapcsolat elején látszik magánügynek. Szeretném meghallani kezdeményező szavadat és igent mondani rá. Meghívásod nem zárhat be önző magányomba, hanem kinyit a valóságra, az élet teljességére. Hítem által kezet nyújtok a másik ember felé. Tudom, hogy hítem bekapcsol Isten népének nagyobb közösségébe. Erősítsd legszemélyesebb ügyemet, hogy életet alakító közügy legyen. Élni, hinni és szeretni csak közösen lehet.”

Aldott Karácsonyt kívánok minden kedves Testvéremek!

Hittel és szeretettel: Rózsa Lajosné

„...TI VAGYTOK A FÖLD SÓJA

...de ha a só ízetlenné válik, mivel sózzák meg? Semmire sem jó többé, mint hogy kidobják, és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem lehet elrejtteni a hegyre épült várost. Lámpát sem azért gyújtanak, hogy aztán a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek, aki a házban van. Úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteket és dicsőítsék Atyátokat, aki a menyekben van” (Mt 5, 13-16).

Sokat hallott és olvasott evangéliumi szakasz – mondhatjuk magunkban és már meg is fogalmaztuk kérdésünket: mit tehetünk még hozzá e jézusi tanítás egyértelműnek tűnő

szavaihoz? Leginkább annyit, hogy megpróbáljuk a mai korra, adott helyzetünkre, közösségeink életére és nyelvére lefordítani annak üzenetét. Természetesen számtalan értelmezés láthat így napvilágot, de az igazság keresése mindannyiunk egyéni feladata; támpontokat kérhetünk és kaphatunk az életünkben, megoszthatjuk egymással kétségeinket, de a döntéseket, a végső szót egyedül kell kimondanunk... és a felelősséget vállalnunk kell értük!

Az első üzenet talán az lehet, hogy szüntelen hálaadással kell fordulnunk a Teremtő Atyához (vö. 1 Tessz 5, 17-18): mert feladatot, küldetést adott nekünk annak ellenére, hogy

mi folyton elfordulunk tőle, megbántjuk Őt – s sokszor embertársainkon keresztül teszünk ezt. De Neki bizodalma van bennünk: s azt hiszem, hogy ez a szeretet győzelme! Odaadja szeretett Fiát áldozatul a világért (vö. Jn 3, 16-17), holott semmi sem garantálja azt, hogy mi igen-t mondunk Rá (vö. Karinthy Frigyes: *Barabbás*).

A második üzenet az, hogy felelősek vagyunk: mindazért, amit a Jóisten ajándékol adott nekünk. És talán a közösséget kell most hangsúlyoznom Máté evangéliumának tanítása nyomán: a kisközösségtől, a családtól, a Krisztus hívők közösségén át, az emberiség nagy családjáig. Véleményem szerint az utóbbi időben ez a szempont kissé eltorzult keresztény életünkben: nagyon belterjessé vált közösségeink élete – ami „kintről”, a „világból” jön, azt el kell utasítani. De, hogy messzire ne menjek: ami más, mint az eddigiek, eltérő a megszokottól, az tévút. A hagyomány, a kultúra, a történelmi múlt (önkritikus) ismerete, ápolása rendkívül fontos feladat és épít egészen addig, amíg nem bújunk el mögé a védelem reményében. A történelem igazolta ezt: akkor tudott az Egyház „nagyot alkotni” és megújulni, amikor kész volt belemenni az ismeretlenbe (talán érdemes a párhuzamot megfigyelni: Mt 14, 22-33). Természetesen bölcs előrelátás és megfontoltság szükséges ahhoz, hogy a kellő időben lépjünk, esetleg változtassunk – s az Egyház történelme ezt is sokszor igazolta. A harmadik

üzenet az októberben megkezdődött Hit Évéhez kapcsolódik, melyet Szentatyánk, XVI. Benedek pápa rendelt el, mert „nem fogadhatjuk el, hogy a só ízét veszítse, sem azt, hogy véka alá rejtjük a világosságot” (Porta fidei 3). Lehet sok mindent a külső körülményekre fogni, de az evangélicációt – „az egyház számára ez a szó anynyit jelent, hogy vigye el a Jó Hírt az emberiség minden csoportjához, és az evangélium benső erejével alakítsa át az embereket” (Evangélii nuntiandi 18) – nekünk kell végezni, és önmagunkkal kell kezdeni (vö. EN 15). Korunkban végképp nem elég a templom rejtekében kereszténynek lenni; a családban, az iskolában, a munkahelyen, egyszóval mindenhol tanúkká kell válnunk, mert „a mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is” (VI. Pál pápa 1974-ben mondott szavai).

Hogy mit jelent hiteles keresztényként élni, előttünk már többen megfogalmazták. Egy kortárs gondolattal zámám soraimat, mely rávilágít a hogyanra és a mikéntre – az emberi szív mélyébe hatolva. „Nem kell szüntelenül szavakkal hirdetned az evangéliumot; életeddel hirdesd és élj úgy, hogy kérdezzenek!” Adja Isten, hogy az előttünk álló év hozza meg számunkra hitünk, egyéni és közösségi életünk megújulását; utunkon való továbbhaladást a Mennyei Haza örök dicsősége felé!

ifj. Kisnémet László

“SZŰZ MÁRIA VIGYÁZZON RÁD!...”

...ezzel a rövid, de tartalmában gazdag mondattal fejezte be ünnepi beszédét Szántó József apát-plébános atya a temetői búcsún.

Ezt a gondolatot ő is az édesanyjától kapta örökül és adta tovább a szentmisén jelen lévő mindhárom egyházközösség híveinek, akik egységes lelkülettel készülnek a Kármelhegyi Boldogasszony ünnepére.

Nagyon szerencsés volt a 8 órai szentmisekezdés, kellemes volt az idő a szabadtéri szentmise megtartásához.

Taczman András diakónus köszöntötte az ünnepi szentmisét bemutató apát-plébános atyát és kérte, hogy tanításával segítse a hívek lelki megerősödését. Apát Úr szentbeszéde igazi tanítás, a lelkek mélyéig hatoló buzdítás volt. A Boldogságos Szűz Máriát állította beszédének középpontjába egészen születésétől – menybevételéig. Mária igent mondott Isten szavára és méhébe fogadta Isten fiát. A megtestesülés titka azt üzeni számunkra, hogy legyünk nyitottak Jézus Krisztus befogadására. Mária egyszerre, egy időben élte át az édesanyjai feladatokból adódó köteles-

ségtudatot és a hódolatra való belső indíttatást. Szűz Mária végigkísérte fiát a kereszttúton, amelyet egy szenvedő édesanya testi-lelki kínjával élt meg. A kereszt tövében – míg szent fiáért imádkozott – már látta a „Húsvétot”. Mária az együttérző anya, a mennyei védelmező, akiből erőt meríthetünk, hiszen általa közelebb kerülhetünk Jézushoz. Mária, égi édesanyánk Isten szeretetét és kegyelmét sugározza felénk, közbenjárónk és szószólónk.

Induljunk el Jézus felé vezető úton Szűz Máriával együtt! Szántó József atya megköszönte a szentmise bemutatására való felkérést, amelynek örömmel tett eleget. Köszönetet mondott a híveknek, a képviselő testület tagjainak és mindazoknak, akik közreműködésükkel segítettek. Élő koszorút alkotott a körmenet útja, majd a himnuszok eléneklésével zárult a búcsúi szentmise. Megható volt, hogy senki sem sietett elhagyni az ünnepi helyszínt, a szentbeszéd hatása érződött, csendes elmélkedés tükröződött vissza az arcokról.

Rózsa Lajosné

ÁRPÁD-HÁZI SZENT LÁSZLÓ ÉLETÉBŐL

Lengyelországban született 1046 körül és 1095. július 29-én halt meg. Anyja Richeza, Miciszláv lengyel király lánya volt. Atyja I. (Bajnok) Béla magyar király. Már 4-5 éves korában Magyarországra került a Tiszántúl főerősségébe, a Bihari várba. Itt nevelkedett és itt kapta azokat a mély benyomásokat, melyek őt a magyarság legnépszerűbb hőisévé avatták, itt sajátította el azokat az erényeket, melyek szentté formálták egyéniségét. Vallásos nevelésében anyjának volt nagy szerepe, aki kolostorban nevelkedett. Nagyra hivatott fiában ő keltette életre a buzgó áhítat és alázat szellemét, mely élete végéig elkísérte. Atyja is kiváló mestere volt.

László még jóformán fel sem serdült, máris viszontagságos időket kellett átélnie: testvérharcok, belső ellentétek, külső országokkal való viszályok. Így László életét sok küzdelem és megpróbáltatás jellemzi. Apja halála után Salamon lett a király. A harcokban László herceg mindig már az elsők között jeleskedett, megnyerte katonái és a nép szeretetét. Az egész nemzet ünnepe volt és sok csodás legenda járta körül. Salamon bukása és a jó Magnus Géza király halála után 1077-ben a közbizalom őt kívánta Szent István trónjára. László elfogadta a felajánlott koronát és 18 esztendőn át ő irányította nemzetünk sorsát. Uralkodása méltó folytatása és kiegészítése volt Szent István király uralkodásának.

A politikai szervezéssel párhuzamosan haladt az egyházi élet megújulása is: intézmények újjászervezése, továbbfejlesztése. A meglévő székesegyházakat, káptalanokat és kolostorokat nagy birtokokkal gazdagította. Befejezte a megkezdett templomépítéseket, új egyházközségek és kolostorok egész sorát alapította. Bencés kolostorokat, monostort épített. A váci székesegyházat befejezte, újakat épített Váradon és Gyulafehérvárott. A kalocsai egyházmegyét átszervezte, Bácsra helyezte át székhelyét. Ott 1091-ben új püspökséget alapított Szent István tiszte-

Szemünk Fénye

---

letére, amit a kalocsai érsekségnek rendelt alá.

Fontos szerepet töltött be uralkodásában az igazságszolgáltatás újjárendezése, a törvények ereje, különösen az erkölcsi életet szabályozó törvényeké.

„Minden ítéletében Isten félelmét tartotta szem előtt.”

1078-ban Pannonhalmán a papság és előkelőség jelenlétében szigorú törvényeket hoztak a vagyonbiztonság megerősítésére, nem kímélve a gazdagokat sem.

Az 1092-ben Szabolcsba összehívott zsinaton intézkedett a papok házassága ügyében, továbbá tilalmazták az egyházi javak elidegenítését, rendezték az ünnepek és böjtök megtartását. Épp úgy kitűnt lelkével, mint cselekedeteivel. Szeretett félrevonultan imádkozni. Fohászainak hatásossága nyilvánul meg az alakját körülfogó legendákban is: az üldöző ellenség előtt a szikla meghasad (Tordai hasadék), imájára víz fakad a sziklából, az ellenség elé dobott pénzei kővé változnak stb.

Tulajdonképpen maga a nép avatta szenté, mielőtt az egyház hivatalosan megtette volna.

A szent király ereklyéibe vetett bizalom egyre növekedett. Szokássá vált, hogy ott döntöttek el nagy fontosságú pereket, és László oltára előtt tettek esküt. Ott tartották az 1134. évi zsinatot, és ott döntöttek a zágrábi püspök perében is.

Ezek után az egyház sem váratott sokat magára. III. Béla király sürgetésére III. Celesztin pápa 1192-ben László királyt a szentek sorába iktatta.

A mindig győzelmes „Bátor László” lett a katonák védőszentje, csatakiáltásuk: „Szent László, segíts!”

S.F.